ബദറിൽ എന്ത് സംഭവിച്ചു?

സുഫ്‌യാൻ അബ്ദുസ്സലാം

ഹിജ്റ രണ്ടാം വർഷം റമദാൻ 17. ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിലെ നിർണ്ണായക സംഭവമായ ബദർ യുദ്ധം നടന്ന ദിവസം. ഇസ്ലാമിന്റെയും മുസ്ലിംകളുടെയും അസ്തിത്വം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ബദർ എന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ച് മലക്കുകൾ വഴി പ്രവാചകനെയും അനുയായികളെയും അല്ലാഹു സഹായിച്ചു. ശിർക്കൻ കോട്ടകൾ ഞെട്ടി വിറച്ചു. അല്ലാഹുവിന്റെ മതത്തിന് അവൻ ഭൂമിയിൽ സ്ഥൈര്യം നൽകി.

യുദ്ധകാരണം

മക്കയിൽ നിന്നും ഖുറൈശികളുടെ കച്ചവട സംഘം സിറിയയെ ലക്ഷ്യമാക്കി നീങ്ങി. വ്യാപാര നേട്ടങ്ങളാണ് പ്രത്യക്ഷ്യ ലക്ഷ്യമെങ്കിലും മദീനയിൽ സ്വൈര്യമായി കഴിയുന്ന മുഹമ്മദി(ﷺ)ന്റെയും അനുയായികളുടെയും ഉന്മൂലനമാണ് ആ യാത്രയുടെ ഗൂഢോദ്ദേശ്യം. അല്ലാഹുവിന്റെ സന്ദേശം പ്രവാചക(ﷺ)ന് ലഭിച്ചു. തീർച്ചയായും കച്ചവട സംഘം തടയപ്പെടണം. അവർ നേട്ടമുണ്ടാക്കിക്കൂടാ. നബി (ﷺ) അനുയായികളുടെ കൂടെ പുറപ്പെട്ടു. ഹിജ്റ രണ്ടാം വർഷം ജുമാദുൽ ഊലയിലായിരുന്നു സംഭവം. പ്രവാചക(ﷺ)ന്റെ കൂടെ 30 ഒട്ടകങ്ങളിലായി 150 മുഹാജിറുകൾ. പക്ഷെ അവരെ പിടിക്കാൻ സധിച്ചില്ല. ദുൽ ഉശൈറയിൽ എത്തിയപ്പൊഴാണ് കച്ചവട സംഘം രക്ഷപ്പെട്ട വിവരം പ്രവാചക(ﷺ)നും അനുയായികളും അറിയുന്നത്. ഈ സംഘം സിറിയയിൽ നിന്ന് മടങ്ങുമ്പോൾ അവരെ തടയാൻ തിരുമേനി(ﷺ) തീരുമാനിക്കുകയായിരുന്നു. ഇതാണ് ബദർ യുദ്ധത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം.

വർത്തക സംഘം സിറിയയിൽ നിന്നും മടക്കമാരംഭിച്ചു. അമ്പതിനായിരം സ്വർണ്ണ നാണയങ്ങൾ വിലമതിക്കുന്ന സ്വത്തുക്കൾ ആയിരം ഒട്ടകങ്ങളാണ് ചുമന്നിരിക്കുന്നത്. മക്കയിൽ പ്രവാചക(ﷺ)നെയും വിശ്വാസികളെയും സമാധാനപരമായി ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കാതിരുന്ന ഖുറൈശികളുടെ ഈ സാമ്പത്തിക ശേഖരണത്തിന്റെ കാര്യമായ ഉദ്ദേശ്യം മദീനയെ തകർക്കുക എന്നത് മാത്രമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ പ്രവാചകൻ(ﷺ) ഈ ഗൂഢലക്ഷ്യത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രതിരോധിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അവരുടെ ആക്രമണങ്ങളുടെയും ശത്രുതയുടെയും വിദ്വേഷത്തിന്റെയും മുനയൊടിക്കാൻ കിട്ടുന്ന സുവർണ്ണാവസരം. തിരുമേനി(ﷺ) ജനങ്ങളെ പുറപ്പെടാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ആരെയും നിർബ്ബന്ധിച്ചില്ല. താൽപര്യമുള്ളവർ മാത്രം പുറപ്പെട്ടു.

ഒരു യുദ്ധം പ്രതീക്ഷിച്ചല്ല യാത്ര. അതുകൊണ്ട് തന്നെ സ്വഹാബികളിൽ പലരും മദീനയിൽ തന്നെ തങ്ങി. മദീനയിൽ ഇമാമായി അബ്ദുല്ലാഹി ബ്നു ഉമ്മിമക്തൂമി(ﷺ)നെ നിശ്ചയിച്ചു.

മുസ്ലിം സൈന്യം ബദറിലേക്ക്

82 മുഹാജിറുകളും 61 ഔസുകാരും 170 ഖസ്റജുകാരും അടക്കം 313 പേരാണ് നബി(ﷺ)യുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നത്. സുബൈറുബ്നു അവാമി(ﷺ)ന്റെയും മിഖ്ദാദു ബ്നു അസ്വദിന്റേ(ﷺ)തുമായി രണ്ട് കുതിരകൾ. എഴുപത് ഒട്ടകങ്ങൾ. പ്രവാചകൻ(ﷺ) തന്നെ സർവ്വ സൈന്യാധിപൻ. പൊതുനേതൃത്വം മിസ്അബ് ബ്നു ഉമൈറി(ﷺ)ന്. വെളുത്ത പതാകയേന്തി അദ്ദേഹം മുന്നിൽ. വലതുഭാഗത്ത് സുബൈറുബ്നുൽ അവാമും(ﷺ) ഇടത് ഭാഗത്ത് മിഖ്ദാദ് ബ്നു അസ്വദും(ﷺ) നേതൃത്വം നൽകി. അലി ബ്നു അബീത്വാലിബ് (ﷺ) മുഹാജിറുകള്ക്കും സഅദ് ബ്നു മുആദ് (ﷺ) അൻസാരികൾക്കും നേതൃത്വം നൽകി.

മദീനയിൽ നിന്ന് മലമ്പാതകൾ താണ്ടി പ്രവാചക(ﷺ)നും അനുയായികളും മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ബിഅ്റു റൗഹായിൽ അൽപം വിശ്രമിച്ച് ബദറിന് നേരെ നീങ്ങി. സ്വഫ്റ എന്ന സ്ഥലത്തെത്തിയപ്പോൾ ബസ്ബസുബ്നു അമ്റിനെ(ﷺ)യും അടിയ്യുബ്നു അബിസ്സഗ്ബായിനെ(ﷺ)യും ബദ്റിന്റെ ഭാഗത്തേക്ക് അയച്ചു. വർത്തക സംഘത്തിന്റെ സഞ്ചാരം നിരീക്ഷിച്ചറിയാൻ വേണ്ടിയായി രുന്നു അത്.

അബൂസുഫ്യാന്റെ ദൂതൻ മക്കയിൽ

അതേസമയം കച്ചവട സംഘവും ജാഗ്രതയിൽ തന്നെയായിരുന്നു. അതി ബുദ്ധിമാനായിരുന്ന അബൂസുഫ്യാൻ വിവരങ്ങളറിയാൻ ആളുകളെ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. നബി(ﷺ)യുടെയും സ്വഹാബിമാരുടെയും നീക്കം മണത്തറിഞ്ഞ അബൂസുഫ്യാൻ വിവരമറിയിക്കാൻ മക്കയിലേക്ക് ദംദമുബ്നു അമ്റിനെ അയച്ചു. അയാൾ മക്കയിലെത്തി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ''ഹേ ഖുറൈശികളുടെ സമൂഹമേ, അബൂസുഫ്യാന്റെ കൂടെയുള്ള നിങ്ങളുടെ ധനം പിടിച്ചെടുക്കാൻ മുഹമ്മദും സംഘവും പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉടൻ പുറപ്പെടുക, സഹായമെത്തിക്കുക''.

ഖുറൈശിസൈന്യം വൻസന്നാഹത്തോടെ

അബൂലഹബ് അല്ലാത്ത എല്ലാ ഖുറൈശി പ്രമുഖരും പുറപ്പെട്ടു. അബൂ ലഹബ് പകരം ആളെ അയച്ചു. 1300 യോദ്ധാക്കളടങ്ങുന്ന വൻസൈന്യം സർവ്വ സന്നാഹങ്ങളുമായി യാത്രയാരംഭിച്ചു. നൂറ് കുതിരകൾ, 600 പടയങ്കികൾ, കണക്കില്ലാത്ത ഒട്ടകങ്ങൾ. അബൂജഹൽ സർവ്വ സൈന്യാധിപൻ. മക്കാ സൈന്യത്തിന് ആവേശമായി ഇബ്ലീസും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. ഖുറൈശികളുടെ ശത്രു ഗോത്രമായ ബനൂബക്ർ ഗോത്രക്കാരുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽ നിന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാം എന്ന് സുറാഖത്തിന്റെ വേഷം ധരിച്ച ഇബ്ലീസ് വാഗ്ദത്തം നൽകി. മക്കക്കാർ അസ്ഫാൻ തഴ്വരയും കടന്ന് ഖദീദ് പിന്നിട്ട് ജുഹ്ഫയിലെത്തി.

ഇതിനകം അബൂസുഫ്യാനും സംഘവും ചെങ്കടൽ തീരമാർഗ്ഗം രക്ഷപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾ രക്ഷപ്പെട്ടെന്നും ഇനി നിങ്ങൾ മടങ്ങി പോവുക എന്നും അബൂ സുഫ്യാൻ പട്ടാള സംഘത്തെ അറിയിച്ചു. ചിലർ മടങ്ങി. പക്ഷെ യുദ്ധക്കൊതിയനായ അബൂജഹലിന്റെ

ദുരഭിമാനം പിറകോട്ടു പോകാൻ സമ്മതിച്ചില്ല. ബദറിൽ വന്നിറങ്ങി മൂന്നു ദിവസം താമസിച്ച് ഒട്ടകങ്ങളെയറുത്ത് കള്ളും കുടിച്ച് ഭൃത്യകളെകൊണ്ട് പാട്ടു പാടിച്ച് ജയഭേരി മുഴക്കിയേ അടങ്ങൂ എന്ന വാശിയിലായിരുന്നു അയാൾ. അതോടെ പട്ടാള സംഘത്തെ നേരിടുക എന്നത് മുസ്ലിംകൾക്ക് ബാദ്ധ്യതയായി.

പ്രവാചകൻ(ﷺ) കൂടിയാലോചനയിൽ

ബദർ താഴ്വരയുടെ അതിർത്തിയിൽ ഉദ്‌വത്തുൽ ഖുസ്‌വായിലെ മണൽകുന്നിനു പിന്നിൽ ഖുറൈശികൾ തമ്പടിച്ചു. മുസ്ലിം സൈന്യം ദുഫ്‌റാൻ താഴ്വരയിലാണ്. നബി (ﷺ) സ്വഹാബിമാരോട് കൂടി ആലോചിച്ചു. തെക്കോട്ടു വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വർത്തക സംഘം, വടക്കോട്ടു കുതിച്ചുകൊണ്ടിരി ക്കുന്ന പട്ടാളസംഘം. ഏതിനെ നേരിടണം. ശക്തി കുറഞ്ഞ വർത്തക സംഘത്തെ നേരിട്ടാൽ പോരെ എന്ന് ചിലർക്കൊക്കെ തോന്നിയ സന്ദർഭത്തിൽ അബൂബക്ർ സിദ്ദീഖ്(رضي الله عنه)വും ഉമർ(رضي الله عنه)വും നബി(ﷺ)യുടെ അഭിപ്രായത്തോട് യോജിച്ചു. അതായത് പട്ടാള സംഘവുമായി യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടുക എന്ന അഭിപ്രായം. അപ്പോൾ മുഹാജിറുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നും മിഖ്‌ദാദുബ്നു അസ്‌വദ് (رضي الله عنه) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ‘‘അങ്ങയോട് അല്ലാഹു എന്തു കൽപിച്ചുവോ അതിലേക്ക് അങ്ങ് പോയിക്കൊള്ളുക. ഇസ്രായീല്യർ മൂസാ നബിയോട് താനും തന്റെ റബ്ബും പോയി യുദ്ധം ചെയ്തു കൊള്ളുക ഞങ്ങളിവിടെ ഇരിക്കുകയാണ് എന്നു പറഞ്ഞതു പോലെ ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും പറയുകയില്ല. ബറക്കൽ ഗിമാദിലേക്ക് തന്നെ ഞങ്ങളെ വിളിച്ചാലും ഞങ്ങൾ അങ്ങയുടെ കൂടെ വരുവാൻ തയ്യാറാവുന്നു’’. അൻസാരികളുടെ നേതാവായ സഅദ് ബ്നു മുആദ് (رضي الله عنه) പറഞ്ഞു: ‘‘ഞങ്ങൾ അങ്ങയിൽ വിശ്വസിക്കുകയും അങ്ങ് കൊണ്ടു വന്നതിനെയെല്ലാം ശരിവെക്കുകയും അങ്ങേക്ക് പ്രതിജ്ഞ നൽകുകയും ചെയ്തവരാണ്. ഈ സമുദ്രം വിലങ്ങിൽ കടന്നു പോകുവാൻ അങ്ങ് കൽപിച്ചാലും ഞങ്ങൾ സമുദ്രത്തിൽ ഇറങ്ങുവാൻ തയ്യാറാണ്’’. പ്രവാചകൻ തിരുമേനി (ﷺ) വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ‘‘അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തോടെ നടക്കുവിൻ, സന്തോഷിക്കുവിൻ. ആ ജനങ്ങൾ വീണു കിടക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങൾ ഞാൻ കാണുന്നതു പോലെ തോന്നുന്നു’’.

മുസ്ലിം സൈന്യം മുന്നോട്ട്

അസാഫിർ കുന്നുകൾ താണ്ടിക്കടന്ന് ദിയത്തും ഹനാനും പിന്നിട്ട് അവർ ബദറിലെത്തി. നബി(ﷺ)യും കൂട്ടുകാരനായ അബൂബക്റും(رضي الله عنه) വിവരങ്ങളറിയാൻ പുറത്തിറങ്ങി. വഴിയിൽ ഒരു വൃദ്ധനെ കണ്ടു. ഖുറൈശികളെ കുറിച്ചും മുഹമ്മദി(ﷺ)നെയും അനുചരന്മാരെയും കുറിച്ചും നബി(ﷺ) അയാളോട് ആരാഞ്ഞു. ആരണെന്നു പറയാതെ വിവരം പറയില്ലെന്ന് ആദ്യം അയാൾ ശഠിച്ചെങ്കിലും പിന്നീട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ‘‘മുഹമ്മദും അനുയായികളും ഇന്ന ദിവസം പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അറിഞ്ഞത് സത്യമാണെങ്കിൽ അവർ ഇന്ന് ഇന്നയിടത്തെത്തിക്കാണും. ഖുറൈശികൾ ഇന്ന ദിവസം പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവരും ഇന്ന് ഈ സ്ഥലത്തെത്തിക്കാണും’’. അയാൾ ചോദിച്ചു: ‘‘നിങ്ങൾ ആരാണ്’’? നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: ‘‘വെള്ളത്തിൽ നിന്നുള്ളവരാണ്.’’ നബി(ﷺ)യും കൂട്ടുകാരനും ഉടനെ സ്ഥലം വിട്ടു. അയാൾ ഇങ്ങനെ പിറുപിറുത്തു കൊണ്ടിരുന്നു. ‘‘വെള്ളത്തിൽ നിന്നുള്ളവരോ?’’

ഖുറൈശികളുടെ നീക്കങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ നബി(ﷺ) അലിയ്യുബ്നു അബീ ത്വാലിബ്(رضي الله عنه), സുബൈറുബ്നുൽ അവ്വാം(رضي الله عنه), സഅദുബ്നു അബീ വഖാസ്(رضي الله عنه) എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സംഘത്തെ നിയോഗിച്ചു. ബദറിലെ വെള്ള സ്ഥലത്തു നിന്നും

രണ്ടു കുട്ടികളെ അവർ കണ്ടുമുട്ടി. പ്രവാചക(ﷺ)ന്റെ അടുക്കലേക്ക് അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. ഉദ്‌വതുൽ ഖുസ്‌വയുടെ അപ്പുറത്തുള്ള കുന്നിന്റെ പിന്നിലാണ് ഖുറൈശികളുള്ളതെന്ന് അവരിൽ നിന്നും അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒമ്പതും പത്തും ഒട്ടകങ്ങളെയാണ് അവർ ഓരോ ദിവസവും അറുക്കുന്നത് എന്ന കാര്യവും അവർ പറഞ്ഞു. ഖുറൈശി പ്രമുഖരായ ഉത്ബത്, ശൈബത്, അബൂജഹൽ, ഉമയ്യതുബ്‌നു ഖലഫ് തുടങ്ങിയ പ്രമുഖരൊക്കെ ഉണ്ടെന്ന് അവർ അറിയിച്ചു. പ്രവാചകൻ(ﷺ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ''ഇതു മക്ക തന്നെയാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. മക്കയുടെ കരളിന്റെ മണികളെല്ലാമുണ്ട്.''

അന്നു രാത്രിയിൽ ഒരു മഴ പെയ്തു. ആ മഴ മുശ്‌രിക്കുകൾക്ക് ഉപദ്രവമാവുകയും മുസ്ലിംകൾക്ക് ഗുണകരമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. മുശ്‌രിക്കുകൾ താമ്പടിച്ച സ്ഥലം ചെളി നിറയുകയും മുസ്ലിംകളുടെ സ്ഥലം ഉറക്കുകയും സഞ്ചാരയോഗ്യമാവുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ അകവും പുറവും തണുത്തു.

മുന്നൊരുക്കങ്ങൾ, തന്ത്രങ്ങൾ

പ്രവാചക(ﷺ)നും അനുയായികളും മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ഇശാ സമയമായപ്പോഴേക്കും ബദറിലെ വെള്ളസ്ഥലത്തെത്തി. അവിടെ നിൽക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഹുബാബുബ്‌നുൽ മുന്ദിർ (ؓ) ചോദിച്ചു: ''ഈ താവളം തിരഞ്ഞെടുത്തത് അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന പ്രകാരമാണോ അതോ അങ്ങയുടെ സ്വന്തം അഭിപ്രായപ്രകരമാണോ? അതല്ല യുദ്ധ തന്ത്രമായിട്ടാണോ?'' നബി (ﷺ) പറഞ്ഞു: ''എന്റെ അഭിപ്രായ പ്രകാരം മാത്രമാണ്. യുദ്ധ തന്ത്രവുമാണ്.'' ഹുബാബ് (ؓ) പറഞ്ഞു: ''അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരെ, എങ്കിൽ ഇവിടെയല്ല നല്ലത്, അൽപം കൂടി നീങ്ങിയാൽ വെള്ള സ്ഥലത്തിന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കാം. അവിടെ കുഴിയുണ്ടാക്കി വെള്ളം നിറക്കാം. മക്കക്കാർക്ക് വെള്ളം ലഭിക്കുകയുമില്ല.'' നബി (ﷺ) ആ അഭിപ്രായം അംഗീകരിച്ചു.

സൈന്യം അങ്ങോട്ടു നീങ്ങി. രാവ് പകുതി പിന്നിട്ടപ്പോൾ അവിടെയെത്തി. കുഴികൾ കുഴിക്കുകയും വെള്ളം നിറക്കുകയും ചെയ്തു. നബി(ﷺ)ക്ക് വേണ്ടി ഒരു പന്തൽ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധക്കളം മുഴുവനും കാണുവാൻ പാകത്തിലായിരുന്നു പന്തലിന്റെ സ്ഥാനം. നബി(ﷺ)യുടെ സംരക്ഷണ ചുമതല സഅ്ദ് ബ്‌നു മുആദ്(ؓ) വിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഒരു പറ്റം അൻസാരീ യുവാക്കൾക്കായിരുന്നു. പന്തൽ നിർമ്മാണത്തിന്റെ അഭിപ്രായം മുന്നോട്ടു വെച്ചതും സഅ്ദ്(ؓ) തന്നെയായിരുന്നു.

തുടർന്ന് നബി (ﷺ) സൈന്യത്തെ യുദ്ധസന്നദ്ധമാക്കി ഒരുക്കി നിർത്തുകയും യുദ്ധക്കളം മുഴുവനും നടന്നു കാണുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ഒരു മരത്തടിയുടെ പിറകിൽ നിന്ന് നബി (ﷺ) നമസ്കാരത്തിൽ മുഴുകുകയും ചെയ്തു. മുസ്ലിം സൈന്യം ശാന്തമായി ആ രാത്രി കഴിച്ചു കൂട്ടുകയും അവർക്ക് ചെറിയ ഒരു മയക്കം ബാധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച്ച രാവായിരുന്നു അത്. ഹിജ്റ രണ്ടാം വർഷത്തിലെ റമദാൻ മാസം പതിനേഴാം തിയ്യതി.

നേരം പുലർന്നു. മുസ്ലിം സൈന്യത്തെ വീക്ഷിക്കാൻ ഖുറൈശികൾ ഉമൈറുബ്‌നു വഹബിനെ ഉത്തരവാദപ്പെടുത്തി. നിരീക്ഷിച്ചു വന്ന ഉമൈർ ഖുറൈശികളോടായി പറഞ്ഞു: ''300 പുരുഷന്മാർ, പോഷകസൈന്യങ്ങളോ സഹായ സൈന്യങ്ങളോ ഇല്ല. എങ്കിലും ഖുറൈശികളേ, അവർ മരണം വരിക്കാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്നു. അവരെ

രക്ഷിക്കാൻ അവരുടെ വാളുകൾ മാത്രം. അല്ലാഹുവാണ് സത്യം നിങ്ങളിലൊരാളെ കൊന്നിട്ടല്ലാതെ അവരിലൊരാളും കൊല്ലപ്പെടുകയില്ല.''

ശത്രുക്കൾക്കിടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം

അതിനിടയിൽ ഖുറൈശികൾക്കിടയിൽ വീണ്ടും അഭിപ്രായവ്യത്യാസം തലപൊക്കി. മദീനക്കാരുമായി ഒരു യുദ്ധത്തിന് നിൽക്കാതെ മടങ്ങിപോവുകയാണ് ഉചിതം എന്ന് അവരിൽ പലർക്കും തോന്നി. ഹകീമുബ്നു ഹിസാം ഉത്ബയുടെ അടുക്കൽ ചെന്ന് ഖുറൈശി സൈന്യത്തിന്റെ മടക്കം ആവശ്യപ്പെടുകയും അബൂജഹലിനെ കാര്യം പറഞ്ഞു ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ഉത്ബയെ ഏൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഏറ്റുമുട്ടലുണ്ടായാലുള്ള ഭവിഷ്യത്തുക്കളെ കുറിച്ച് ഉത്ബ ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വിശദീകരിച്ചു. മുഹമ്മദും കൂട്ടരും എന്തുമായിക്കൊള്ളട്ടെ നമുക്ക മടങ്ങാം, യുദ്ധത്തിൽ നാം പരസ്പരം സഹോദരങ്ങൾ തന്നെയാണ് മരിച്ചു വീഴുക എന്നൊക്കെയായിരുന്ന ഉത്ബയുടെ വിശദീകരണത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം. പക്ഷെ അബൂജഹൽ യുദ്ധത്തിൽ തന്നെ ഉറച്ചു നിന്നു. നമുക്കും മുഹമ്മദിനുമിടയിൽ അല്ലാഹു വിധി നടത്തട്ടെ എന്നും ഉത്ബക്ക് ബോധം നശിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും ഉത്ബയുടെ മകനായ അബൂഹുദൈഫ മുസ്ലിംകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉള്ളതിനാലാനാണ് ഉത്ബ ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറയുന്നത് എന്നും അബൂജഹൽ പറഞ്ഞു. ബോധം നശിച്ചത് ആർക്കാണെന്ന് പിന്നീട് ബോധ്യമാവുമെന്ന് ഉത്ബ പ്രതികരിച്ചു. നേരത്തെ മുസ്ലിം സൈന്യവുമായി ഏറ്റുമുട്ടി കൊല്ലപ്പെട്ട അമ്റുബ്നുൽ ഹദ്റമിയുടെ സഹോദരനായ ആമിറിനെ അബൂജഹൽ കൂട്ടുപിടിച്ചു. സഹോദരന്റെ കൊലപാതകത്തിന് പ്രതികാരം ചെയ്യാനുള്ള സന്ദർഭമാണിതെന്ന് പറഞ്ഞ് ആമിറിനെ അബൂജഹൽ ചൊടിപ്പിച്ചു. ആമിർ തന്റെ പ്രതികാര ദാഹം ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. അത്രയുമായപ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഉത്ബയുടെ അഭിപ്രായം തള്ളിക്കളയുകയും അബൂജഹലിന്റെ വാദം അംഗീകരിക്കുകയുമുണ്ടായി. അതോടെ ഒഴിവാക്കപ്പെടുമായിരുന്ന യുദ്ധത്തിന്റെ കറുത്ത മേഖങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വീണ്ടും ഉരുണ്ടുകൂടി.

സൈന്യങ്ങൾ മുഖാമുഖം

രണ്ടു സൈന്യങ്ങളും അഭിമുഖമായി നിന്നു. നബി(ﷺ) ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. ''അല്ലാഹുവേ, ഖുറൈശികൾ അവരുടെ ധിക്കാരവും ദുരഭിമാനവുമായി എത്തിയിരിക്കുന്നു. അവർ നിന്നോടു വിരോധം പുലർത്തുന്നു, നിന്റെ ദൂതനെ കളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നീ എന്നോട് വഗ്ദാനം ചെയ്ത നിന്റെ സഹായം ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഇവരെ നീ പരാജയപ്പെടുത്തേണമേ.'' ഉത്ബയെ ഉദ്ദേശിച്ചു കൊണ്ട് പ്രവാചകൻ(ﷺ) പറഞ്ഞു: ''ഇക്കൂട്ടരിൽ ആരിലെങ്കിലും നന്മ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ചുവന്ന ഒട്ടകപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന ഇയാളിൽ മാത്രമാണ്. അയാളെ അവർ അനുസരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായേനെ''.

പ്രവാചകൻ(ﷺ) സൈന്യത്തെ ശരിയാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സവാദ്ബ്നു ഉസ്യത്(رضي الله عنه) വരിയിൽ നിന്ന് തെറ്റിനിൽക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന അമ്പ്കുറ്റികൊണ്ട് സവാദി(رضي الله عنه)ന്റെ വയറിന്മേൽ ഒന്നു കുത്തി നേരെ നിൽക്കൂ സവാദേ എന്നു പറഞ്ഞു. അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരേ അങ്ങ് എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചു, എനിക്ക് പകരം ചെയ്യണം എന്ന് സവാദ്(رضي الله عنه) പറഞ്ഞു. പ്രവാചകൻ(ﷺ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ വയർ വെളിവാക്കി കാണിച്ചു കൊണ്ട് പകരം ചെയ്യൂ എന്നു പ്രതിവചിച്ചു. സവാദ്(رضي الله عنه)

പ്രവാചകനെ(ﷺ) കെട്ടിപ്പിടിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വയറിൽ ഗാഢമായി ചുംബിച്ചു. പ്രവാചകൻ(ﷺ) ചോദിച്ചു. ''സവാദേ ഇങ്ങനെ ചെയ്യാൻ എന്താണ് താങ്കളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്?''. സവാദ്(ﷺ) പറഞ്ഞു: ''അങ്ങ് കാണുന്ന കാര്യം ഇതാ വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു. അവസാനമായി എന്റെയും അങ്ങയുടെയും തൊലികൾ തമ്മിലൊന്ന് സ്പർശിക്കണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചുപോയി.'' നബി (ﷺ) അദ്ദേഹത്തിന് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു. പ്രവാചക(ﷺ)നിൽ നിന്ന് നിർദ്ദേശം ലഭിച്ചാലല്ലതെ യുദ്ധം ആരംഭിക്കരുതെന്ന് അദ്ദേഹം സൈന്യത്തിന് നിർദ്ദേശം നൽകി. നബി(ﷺ)യും അബൂബക്‌റും(ﷺ) പന്തലിലേക്ക് മടങ്ങി.

അബൂജഹലിന്റെ പ്രാർത്ഥന

ഖുറൈശികളുടെ നേതാവ് അബൂജഹലും പ്രാർത്ഥനയിൽ തന്നെയായിരുന്നു. അയാളുടെ പ്രാർത്ഥന ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. ''അല്ലാഹുവേ അവൻ ഞങ്ങളുടെ കുടുംബബന്ധങ്ങളെ മുറിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കറിയാത്ത പലതും അവൻ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. അവനെ നീ പരാജയപ്പെടുത്തേണമേ. അല്ലാഹുവേ ഞങ്ങളിൽ ഏതു കക്ഷിയാണ് നിനക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരവും തൃപ്തികരവുമെങ്കിൽ അവർക്ക് നീ ഇന്ന് സഹായം ചൊരിയേണമേ.''

യുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്നു

കഠിനനും ദുസ്വഭാവിയുമായ അസ്‌വദ്ബ്‌നു അബ്ദിൽ അസദിന്റെ അരങ്ങേറ്റത്തോടെയായിരുന്നു യുദ്ധാരംഭം. മുസ്ലിംകളുടെ ഹൗദിൽ നിന്ന് ഞാൻ വെള്ളം കുടിക്കും, സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഹൗദ് ഞാൻ തകർക്കും എന്ന് ആക്രോശിച്ചു കൊണ്ടായിരുന്നു അയാൾ ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടത്. അയാളെ നേരിടാൻ പ്രവചക(ﷺ)ന്റെ പിതൃവ്യനായ ഹംസ (ﷺ) യുദ്ധക്കളത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങി. രണ്ടു വെട്ടോടു കൂടി ഹംസ (ﷺ) അയാളുടെ കഥ കഴിച്ചു. ഖുറൈശികളുടെ കൂട്ടത്തിലെ മൂന്നു പ്രമുഖരാണ് പിന്നീട് ഇറങ്ങിയത്. ഉത്ബ, ശൈബ, ഉത്ബതിന്റെ മകൻ വലീദ് എന്നിവരായിരുന്നു അവർ. അവർ ദ്വന്ദയുദ്ധത്തിന് വെല്ലുവിളിച്ചു. മൂന്നു അൻസാരികൾ അവരെ നേരിടാൻ മുന്നോട്ടു വന്നപ്പോൾ ഖുറൈശികൾ ചോദിച്ചു. ''നിങ്ങളാരാണ്?''. അവർ പറഞ്ഞു: ''അൻസാറുകളുടെ സംഘം''. ഉത്ബയും ശൈബയും വലീദും അതിന് ഇങ്ങനെയാണ് പ്രതികരിച്ചത്. ''ഞങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് കാര്യമില്ല, ഞങ്ങളുടെ പിതൃവ്യപുത്രന്മാരെയാണ് ഞങ്ങൾക്കാവശ്യം''. ഒരാൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: ''മുഹമ്മദേ, ഞങ്ങളുടെ നാട്ടുകാരിൽ ഞങ്ങളോട് യോജിക്കുന്നവരെ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് അയക്കൂ.'' ഉബൈദത്തുബ്‌നുൽ ഹാരിഥ്(ﷺ), ഹംസ(ﷺ), അലി(ﷺ) എന്നിവരോട് പ്രവാചകൻ(ﷺ) ഇറങ്ങാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഉബൈദത്ത്(ﷺ) ഉത്ബയെ നേരിട്ടു. ഹംസ(ﷺ) ശൈബത്തിനെയും അലി(ﷺ) വലീദിനേയും നേരിട്ടു. ശൈബത്തും വലീദും യുദ്ധക്കളത്തിൽ ഉടനെ മരിച്ചു വീണു. ഉബൈദത്തും ഉത്ബയും ഏറെ നേരം പൊരുതി. ഉബൈദത്ത് (ﷺ) വിന്റെ കാൽ വെട്ടേറ്റു തൂങ്ങിയിരുന്നു. അലി(ﷺ)യും ഹംസ(ﷺ)യും ഉബൈദത്തിന്റെ സഹായത്തിനെത്തി. അവർ ഉത്ബയെ വകവരുത്തി. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞുള്ള മടക്കത്തിൽ മദീനയിലേക്കുള്ള വഴിമദ്ധ്യേ ഉബൈദത്ത് (ﷺ) മരണപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ദ്വന്ദയുദ്ധം അവർക്ക് നൽകിയത് ദുരന്തമായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവരുടെ മൂന്നു കുതിരപ്പടയാളികളാണ് മരിച്ചുവീണത്. അതും അവരിലെ പ്രമുഖർ. അതോടെ അവരുടെ കോപാഗ്നി ആളിക്കത്തി. ദ്വന്ദയുദ്ധം അവസാനിപ്പിച്ച് ഒരു കൂട്ട

ആക്രമണത്തിനാണ് പിന്നീട് അവർ മുതിർന്നത്. കൂട്ടാക്രമണത്തെ സമചിത്തത് കൈവെടിയാതെ മുസ്ലിം സൈന്യം നേരിട്ടു. ആക്രമണത്തേക്കാൾ അവർ പ്രതിരോധത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. അല്ലാഹുവോട് അവർ സദാ പ്രർത്ഥിച്ചു.

പ്രവാചക(ﷺ)ന്റെ പ്രാർത്ഥന

പ്രവാചകൻ(ﷺ) പന്തലിൽ പ്രാർത്ഥനയിൽ മുഴുകി. ''അല്ലാഹുവേ, നീ എന്നോട് ചെയ്ത വാഗ്ദാനം പുലരണേ, അല്ലാഹുവേ, നിന്റെ കരാറും നിന്റെ വാഗ്ദാനവും തന്നെ ഞാൻ തേടുന്നു.'' യുദ്ധം വീണ്ടും മുറുകുകയാണ്. വീണ്ടും പ്രവാചകൻ(ﷺ) പ്രാർത്ഥിച്ചു. ''അല്ലഹുവേ, ഈ കൊച്ചുസംഘം ഇവിടെ വെച്ച് നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഈ ഭൂമിയിൽ നിന്നെ മാത്രം ആരാധിക്കൻ ആരുമുണ്ടാകില്ല.'' പ്രാർത്ഥനയുടെ മനസ്സാന്നിധ്യം കാരണം റസൂൽ(ﷺ)യുടെ തോളിൽ നിന്ന് തട്ടം വീണതു പോലും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞില്ല. സിദ്ദീഖ് (رضي الله عنه) ആണ് അതെടുത്തു കൊടുത്തത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ''മതി പ്രവാചകരെ, അങ്ങ് അങ്ങേയറ്റം അങ്ങയുടെ രക്ഷിതാവിനോട് തേടിയിരിക്കുന്നു.''

മലക്കുകൾ ഇറങ്ങുന്നു

അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം ഇറങ്ങാറായി. അവൻ മലക്കുകൾക്ക് സന്ദേശം നൽകി. ''ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ട്. വിശ്വസിച്ചവരെ സ്ഥൈര്യമായി നിറുത്തൂ. അവിശ്വാസികളുടെ ഹൃദയത്തിൽ നാം ഭയം ഉളവാക്കുന്നതാണ്.'' പ്രവാചകൻ(ﷺ)ക്ക് വഹ്യ് വന്നു: ''തുടരെയിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആയിരം മലക്കുകളാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും.'' നബി(ﷺ)യെ ചെറിയ ഒരു തൂക്കിയുറക്കം പിടികൂടി. അതിൽ നിന്ന് ഞെട്ടിയുണർന്ന് തിരുമേനി(ﷺ) പറഞ്ഞു: ''അബൂബക്ർ, സന്തോഷിക്കുക, ഇതാ ജിബ്‌രീൽ! അദ്ദേഹം തന്റെ കുതിരയുടെ കടിഞ്ഞാൺ പിടിച്ചാണ് എത്തിയിരിക്കുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം എത്തിക്കഴിഞ്ഞു''.

പ്രവാചകൻ(ﷺ) പന്തലിൽ നിന്നും പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അദ്ദേഹം പടയങ്കി അണിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു: ''ശത്രുക്കൾ പരാജയപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യും. അവർ തോറ്റോടിപ്പോകും.'' തുടർന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു പിടി മണ്ണു വാരി ശത്രുക്കളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. ''ശാഹത്തിൽ വുജൂഹ് (മുഖങ്ങൾ വികൃതമാവട്ടെ)'' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അത് അവർക്കു നേരെ വീശിയെറിഞ്ഞു. ആ മണ്ണ് ശത്രുപക്ഷത്തെ ഓരോരുത്തരുടെയും കണ്ണിലും മൂക്കിലും പതിച്ചു. ഇതിനെ കുറിച്ചാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്: ''നീ എറിഞ്ഞ സന്ദർഭം നീയല്ല എറിഞ്ഞത് മറിച്ച്, അല്ലാഹുവാണ് എറിഞ്ഞത്''.

മുഹമ്മദ് നബി (ﷺ) അനുയായികളോടായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ''മുഹമ്മദിന്റെ ആത്മാവ് ആരുടെ കൈകളിലാണോ അവനാണ് സത്യം, ഇന്ന് ക്ഷമാപൂർവ്വം പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ചു കൊണ്ട് മുന്നോട്ടു പോയി യുദ്ധം ചെയ്യുകയും എന്നിട്ട് കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവനെ അല്ലാഹു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും, ആകാശങ്ങളെയും ഭൂമിയേയും പോലെ വിശാലമായ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് മുന്നിട്ട് പോവുക.'' ഇതുകേട്ട ഉമൈർബ്നുൽ ഹമാം(رضي الله عنه) പറഞ്ഞു: ''മതി, മതി''. റസൂൽ (ﷺ) ചോദിച്ചു: ''നീ എന്തിനാണ് മതി, മതി എന്നു പറയുന്നത്?'' ഉമൈർ(رضي الله عنه) പറഞ്ഞു: ''ഒന്നുമല്ല പ്രവാചകരെ, അക്കൂട്ടത്തിൽ പെടാനുള്ള ആഗ്രഹം കൊണ്ടു പറഞ്ഞതാണ്.'' നബി (ﷺ) പറഞ്ഞു: ''നീ അക്കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ''. കുറച്ച് ഈത്തപ്പഴം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരി

ക്കുകയായിരുന്ന ഉമൈർ(ﷺ) അത് തീരുന്നത് വരെ കാത്തിരുന്നാൽ തന്നെ അതു ദീർഘിച്ച ജീവിതമായിപ്പോവുമെന്ന കരുതി ഈത്തപ്പഴം വലിച്ചെറിഞ്ഞു യുദ്ധമുഖത്തേക്ക് ചാടി വീര മരണം വരിച്ചു.

മുസ്ലിം സൈന്യം മുന്നോട്ട്

അതുവരെ പ്രതിരോധത്തിലൂന്നി നിന്നിരുന്ന മുസ്ലിം സൈന്യം പ്രവാചക(ﷺ)ന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ കേട്ടതോടു കൂടി ആക്രമണത്തിന്റെ മൂർച്ച കൂട്ടി. നേരത്തെ ആക്രമണോൽസുകരായിരുന്ന ഖുറൈശികൾ ഇതിനകം ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യം മുസ്ലിംകൾ ശരിക്കും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. അവർ അവരുടെ ജീവനേക്കാളും സ്നേഹിക്കുന്ന പ്രവാചകൻ(ﷺ) തിരുമേനി അങ്കി അണിഞ്ഞ് പടക്കളത്തിൽ നിൽക്കുന്നു. അവർ ആവേശഭരിതരാവാൻ പിന്നെയെന്തു വേണം? തിരുമേനി(ﷺ) വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുന്നു: ''ശത്രുസംഘം തോൽപ്പിക്കപ്പെടും. അവർ പിന്തിരിഞ്ഞോടും''. മുസ്ലിംകൾ യുദ്ധക്കളത്തിൽ അടരാടി. അല്ലാഹുവിന്റെ മലക്കുകൾ അവർക്ക് സഹായം ചൊരിഞ്ഞു.

ഇബ്നു സഅദ് താരീഖിൽ ഇക്രിമ(ﷺ)യിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിക്കുന്നു: ''അന്ന് ഒരാളുടെ തല വീണു കിടക്കുന്നതായി കാണാം. ആരാണ് അരിഞ്ഞു വീഴ്ത്തിയതെന്ന് അറിയില്ല. മറ്റൊരാളുടെ കൈ അറ്റു വീഴുന്നത് കാണാം. പക്ഷെ ആരാണ് അത് വെട്ടി വീഴ്ത്തിയതെന്ന് അറിയുകയില്ല. ഒരാൾ അബ്ബാസുബ്നു അബ്ദുൽമുത്തലിബിനെ തടവുകാരനാക്കി. അദ്ദേഹവുമയി നബി(ﷺ)യുടെ മുന്നിലെത്തി. അബ്ബാസ് നബി(ﷺ)യോട് പറഞ്ഞു: ''അല്ലാഹുവാണ് സത്യം, എന്നെ തടവുകാരനാക്കിയത് ഇയാളല്ല. സുമുഖനും സുന്ദരനുമായ ഒരാൾ ഒരു കുതിരപ്പുറത്തു വന്നാണ് എന്നെ തടവുകാരനാക്കിയത്. അയാളെ ഞാൻ ഇതു വരെ കണ്ടിട്ടില്ല. അപ്പോൾ അൻസ്വാരി പറഞ്ഞു: ''അല്ല പ്രവാചകരെ, ഞാനാണ് ഇദ്ദേഹത്തെ തടവുകാരനാക്കിയത്.'' നബി(ﷺ) തിരുമേനി പറഞ്ഞു: ''മിണ്ടാതിരിക്കൂ, മാന്യനായ ഒരു മലക്കിനാൽ അല്ലാഹു നിന്നെ ശക്തനാക്കുകയായിരുന്നു.''

ഇബ്ലീസ് പിന്തിരിഞ്ഞോടുന്നു

നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ച പോലെ ഇബ്ലീസ് സുറാഖത്ത് ബ്നു മാലിക്കിന്റെ വേഷത്തിൽ യുദ്ധരംഗത്തുണ്ടായിരുന്നു. ബഹുദൈവവിശ്വാസികളെക്കൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ മലക്കുകൾ കാണിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ കണ്ടപ്പോൾ അവൻ പിന്തിരിഞ്ഞോടാൻ തുടങ്ങി. യഥാർത്ഥത്തിൽ സുറാഖയാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ഹാരിഥ് ബ്നു ഹിശാം വഴിയിൽ വെച്ച് ഇബ്ലീസിനെ തടഞ്ഞു നിർത്താൻ ശ്രമിച്ചു. ഇബ്ലീസ് ഹാരിഥിന്റെ നെഞ്ചത്തു ഒരു കുത്തു കുത്തി തള്ളിയിട്ടു ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. ഓടിപ്പോകുന്ന സുറാഖത്തിനെ നോക്കിക്കൊണ്ട് മുശ്രിക്കുകൾ പറഞ്ഞു: ''സുറാഖത്തെ, നീ എങ്ങോട്ടാണ്? നീ ഞങ്ങളുടെ അയൽവാസിയാണെന്നും നീ ഞങ്ങളെ കൈവെടിയുകയില്ലെന്നുമൊക്കെ നീ ഞങ്ങളൊട് പറഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നോ?'' അവൻ പറഞ്ഞു: ''നിങ്ങൾ കാണാത്തത് ഞാൻ കാണുന്നു. ഞാൻ അല്ലാഹുവെ ഭയപ്പെടുന്നു. അവൻ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുന്നവനാണ്.'' അവൻ ഓടി കടലിൽ പോയി ചാടി രക്ഷപ്പെട്ടു.

ഖുറൈശികൾ ബലഹീനരാകുന്നു

ഖുറൈശീ സൈന്യത്തിന്റെ ബലഹീനതകൾ വെളിപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. അവർക്കിടയിൽ ഭയവിഹ്വലതകളുടെയും നിരാശയുടെയും അടയാളങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തുടങ്ങി.

യുദ്ധം അതിന്റെ അവസാനത്തോട് അടുത്തു തുടങ്ങി. മുസ്ലിം സൈന്യത്തിനു മുന്നിൽ അടിയറവു പറയുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും അവരുടെ മുന്നിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. അവസാനത്തെ പിടിവള്ളി എന്നോണം അബൂജഹൽ സൈന്യത്തിന് ആവേശം നൽകാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു: ''സുറാഖത്തിന്റെ വഞ്ചന നിങ്ങളെ ബലഹീനരാക്കാതിരിക്കട്ടെ. ഉത്ബയുടെയും ശൈബയുടെയും വലീദിന്റെയും മരണം നിങ്ങളെ ദുർബ്ബലരാക്കാതിരിക്കട്ടെ. കാരണം അവർ ധൃതി കാണിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ലാത്തയാണ്, ഉസ്സയാണ് സത്യം, അവരെ (മുസ്ലിംകളെ) ബന്ധിതരാക്കാതെ നാം മടങ്ങുകയില്ല.'' പക്ഷെ ഈ ആർത്തനാദങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് ഫലമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. കാരണം യുദ്ധത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാൺ മുസ്ലിം സൈന്യത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അബൂജഹലിന്റെ പതനം

അതിനിടക്കാണ് ആ സുപ്രധാന സംഭവം അരങ്ങേറിയത്. അബ്ദുറഹ്മാനു ബ്നു ഔഫ് (ﷺ) പറയുന്നു: ഞാൻ ബദറിന്റെ യുദ്ധമുഖത്തായിരുന്നു. എന്റെ വലഭാഗത്തും ഇടഭാഗത്തും യുദ്ധം പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചെറുപ്രായക്കാരായ രണ്ടു പേരുണ്ടായിരുന്നു. അതിലൊരാൾ മറ്റവൻ കേൾക്കാതെ എന്നോടു ചോദിച്ചു: ''അമ്മാവാ എനിക്ക് അബൂജഹലിനെ ഒന്നു കാണിച്ചു തരാവോ? ഞാൻ ചോദിച്ചു: ''എന്തിനാണു എന്റെ സഹോദര പുത്രാ? അയാളെ നീ എന്തു ചെയ്യും?'' അവൻ പറഞ്ഞു: ''അയാൾ അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുദൂതരെ ചീത്ത പറയുന്നു. അല്ലാഹുവാണ് സത്യം ഞാൻ അയാളെ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ ഞങ്ങളിലൊരാൾ മരിച്ചിട്ടല്ലാതെ എന്റെ ശരീരം അയാളുടെ ശരീരത്തെ വേർപ്പെടുകയില്ല.'' എനിക്കൽഭുതമായി. രണ്ടാമത്തേവനും എന്നോട് അപ്രകാരം തന്നെ പറഞ്ഞു. ഞാൻ നോക്കുമ്പോൾ അബൂജഹൽ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ചുറ്റി നടക്കുകയാണ്. അബൂജഹലിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അവരോട് ചോദിച്ചു. നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ? അയാളാണ് നിങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെയാൾ. കേൾക്കേണ്ട താമസം അവർ രണ്ടുപേരും അബൂജഹലിന്റെ അടുക്കലേക്ക് കുതിച്ചോടി. അവർ രണ്ടു പേരും കൂടി അബൂജഹലിനെ വധിച്ചു. പിനീടവർ നേരെ റസൂൽ(ﷺ)യുടെ തിരുസന്നിധിയിൽ ചെന്നു. നബി(ﷺ) അവരോട് ചോദിച്ചു: നിങ്ങളിൽ ആരണ് അയാളെ കൊന്നത്? രണ്ടുപേരും പറഞ്ഞു: ഞാൻ, ഞാൻ എന്ന്. നബി (ﷺ) അവരോട് ചോദിച്ചു: നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വാളുകൾ തുടച്ചുവോ? അവർ പറഞ്ഞു: ''ഇല്ല''. പ്രവാചകൻ(ﷺ) അവരുടെ വാളുകൾ പരിശോധിച്ചതിനു ശേഷം പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾ രണ്ടു പേരും കൂടിയാണ് അയാളെ വധിച്ചത്. മുആദ് ബ്നു അംർ(ﷺ), മുഅവ്വിദ് ബ്നു അഫ്റാ(ﷺ) എന്നിവരായിരുന്നു ആ ചെറുപ്പക്കാർ. മുഅവ്വിദ് ബ്നു അഫ്റാ(ﷺ) ഇതേ യുദ്ധത്തിൽ തന്നെ രക്തസാക്ഷിയയതു കാരണം അബൂജഹലിന്റെ ഉപേക്ഷിത വസ്തുക്കൾ നബി (ﷺ) മുആദ് ബ്നു അംറി(ﷺ)ന് പിന്നീട് നൽകുകയുണ്ടായി.

യുദ്ധം അവസാനിച്ചു. അബൂജഹലിനെന്തു സംഭവിച്ചു എന്നറിയാൻ പ്രവാചക(ﷺ)ന് ആകാംക്ഷയായി. യുദ്ധക്കളത്തിൽ അവസാനശ്വാസവുമായി മല്ലിടുകയായിരുന്നു അബൂജഹൽ. അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു മസ്ഊദ് (ﷺ) അയാളുടെ കഴുത്തിൽ കാലു വെച്ചു കൊണ്ട് ചോദിച്ചു: ''അല്ലാഹുവിന്റെ ശത്രുവെ, അല്ലാഹു നിന്നെ അപമാനിച്ചുവല്ലേ?'' അബൂജഹൽ പറഞ്ഞു: ''അല്ലാഹു എന്നെ അപമാനിക്കുകയോ? പടക്കളത്തിൽ സ്വന്തം ആളുകളാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടവനെപ്പോലെയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല ഞാൻ. ആർക്കാണ് ഇന്നത്തെ വിജയം?'' ഇബ്നു മസ്ഊദ്(ﷺ) പറഞ്ഞു: ''അല്ലാഹുവിനും അവന്റെ തിരുദൂതനും''. അബൂജഹൽ പറഞ്ഞു: ''ഹേ ആട്ടിടയാ, പ്രയാസങ്ങളുടെ ചവിട്ടുപടികളാണ് നീ

ചവിട്ടിക്കയറിയിരിക്കുന്നത്''. ഇബ്നു മസ്ഊദ്(ﷺ) മക്കയിലെ ആട്ടിടയന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നല്ലോ. ഈ സംസാരത്തിനു ശേഷം ഇബ്നു മസ്ഊദ്(ﷺ) അബൂജഹലിന്റെ തലയെടുത്ത് പ്രവാചക(ﷺ)ന്റെ സന്നിധിയിൽ ഹാജരാക്കി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ''അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുദൂതരെ, ഇതാ അല്ലാഹുവിന്റെ ശത്രുവയ അബൂജഹലിന്റെ തല.'' പ്രവാചകൻ(ﷺ) ഇങ്ങനെ പ്രതിവചിച്ചു.: ''മറ്റൊരു ആരാധ്യനില്ലാത്ത വിധം ഏകനായവനല്ലേ അല്ലാഹു?'' മൂന്നു പ്രാവശ്യം അദ്ദേഹം അത് ആവർത്തിച്ച് പറയുകയുണ്ടായി. പിന്നീട് ഇപ്രകാരം മൊഴിഞ്ഞു: ''അല്ലാഹുവാണ് ഏറ്റവും വലിയവൻ വാഗ്ദാനം സത്യമാക്കിത്തരികയും തന്റെ അടിമയെ സഹായിക്കുകയും സഖ്യകക്ഷികളെ ഒന്നടങ്കം നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത അല്ലാഹുവിന് സർവ്വ സ്തുതിയും.'' തുടർന്നദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ''ഈ സമുദായത്തിലെ ഫറോവയാണീ കിടക്കുന്നത്''.

മുസ്ലിംകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് പതിനാലു പേരാണ് ഈ യുദ്ധത്തിൽ ശഹീദായത്. ആറു മുഹാജിറുകളും എട്ടു അൻസാരികളും. മുശ്രിക്കുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് എഴുപത് പേർ വധിക്കപ്പെടുകയും എഴുപതു പേർ തടവുകാരാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

മദീനയിൽ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ പൂത്തിരികൾ

ബദറിലെ വിജയവാർത്ത മദീനയിലെത്തിക്കാൻ പ്രവാചകൻ (ﷺ) അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു റവാഹ(ﷺ)യെയും സൈദുബ്നു ഹാരിഥ(ﷺ)യെയും ഉത്തരവാദപ്പെടുത്തി. അവർ മദീനയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ജൂതന്മാരും കപടവിശ്വാസികളും മുസ്ലിംകൾ അമ്പെ പരാജയപ്പെട്ടുവെന്നും മുഹമ്മദ് നബി (ﷺ) കൊല്ലപ്പെട്ടുവേന്നുമൊക്കെ പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നു. സൈദ്(ﷺ)വിനെ പ്രവാചക(ﷺ)ന്റെ ഒട്ടകപ്പുറത്ത് ഒറ്റക്ക് കണ്ടപ്പോൾ ഒരു മുനാഫിഖ് ഇതാ മുഹമ്മദ് കൊല്ലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, ഇതാ മുഹമ്മദിന്റെ ഒട്ടകം, സൈദ്(ﷺ) അതിന്റെ പുറത്തു കയറി തോറ്റോടി വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു വിളിച്ചു പറയാൻ തുടങ്ങി. നബി (ﷺ)യുടെ രണ്ടു ദൂതരേയും മദീനയിലെ മുസ്ലിംകൾ സന്തോഷപൂർവ്വം എതിരേററു. അവർ അവർക്ക് ചുറ്റും കൂടി. അവരിൽ നിന്നും വിജയവാർത്ത അറിഞ്ഞപ്പോൾ മദീനയിൽ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ പൂത്തിരികൾ കത്തി. ദിഗന്തങ്ങൾ മുഴങ്ങുമാറ് തഹ്ലീലും തക്ബീറും മുഴങ്ങി. മുസ്ലിം സൈന്യത്തെ സ്വീകരിക്കാൻ അവർ ബദറിന്റെ ഭാഗത്തേക്ക് യാത്രയായി.

മദീനയിൽ ഈ സന്തോഷ വാർത്ത എത്തുന്ന സന്ദർഭത്തിലാണ് മുസ്ലിംകൾക്ക് ദുഃഖമുണ്ടാക്കിയ ഒരു സംഭവവും ഉണ്ടായത്. പ്രവാചക പുത്രിയായ റുഖിയ(ﷺ) മരണപ്പെട്ടത് ആ സന്ദർഭത്തിലായിരുന്നു. അവരുടെ ഖബറടക്കം പൂർത്തിയാവുന്ന അവസരത്തിലാണ് മദീനക്കാർ ഈ സന്തോഷ വാർത്ത ശ്രവിച്ചത്.

മുസ്ലിം സൈന്യം മടങ്ങുന്നു

പ്രവാചകൻ(ﷺ) മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമാണ് ബദറിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടത്. യുദ്ധത്തടവുകാരും അവരുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. മുദയ്യിഖിനും നാസിയത്തിനുമിട യിലെ ഒരു കുന്നിൽ വെച്ച് യുദ്ധാർജ്ജിത സ്വത്തുക്കൾ എല്ലാ മുസ്ലിംകൾക്കും സമത്തിൽ വീതിച്ചു കൊടുത്തു. അഞ്ചിലൊന്ന് പ്രവാചക(ﷺ)നും എടുത്തു. യുദ്ധ തടവുകാർക്കു പുറമെ രണ്ടു യുദ്ധക്കുറ്റവാളികളും കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. നദ്റുബ്നൽ ഹാരിഥ്, ഉഖ്ബത്തു ബ്നു അബീ മുഐത്ത് എന്നിവരായിരുന്നു ആ കുറ്റവാളികൾ.

വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്ന ബദറിന്റെ സന്ദേശം

ബദറിൽ അടരാടിയ മഹാന്മാരായ സ്വഹാബിമാർ അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വത്തെ ലോകത്തിനു മുമ്പിൽ വിളമ്പരം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു കഠിനമായ ത്യാഗത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടത്. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കുന്നതും അവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും അവർക്ക് വഴിപാടുകളർപ്പിക്കുന്നതും അല്ലാഹു ഒരിക്കലും പൊറുക്കാത്ത മഹാപാപമായ ശിർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവാരാധനയാണെന്ന് അവർ സമുദായത്തെ പഠിപ്പിച്ചു. പക്ഷെ കാലചക്രം തിരിഞ്ഞു. അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രം നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നും അവന്റെ സൃഷ്ടികളോട് നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കരുതെന്നും അവർ പഠിപ്പിച്ചുവെങ്കിൽ അവർ തന്നെ പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടുകയും ആരാധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥ സംജാതമായി. അല്ലാഹുവെ രക്ഷിക്കണെ എന്നു പറയുന്നതിനു പകരം ബദ്‌രീങ്ങളെ കാക്കണേ എന്നു പറയുന്ന അവസ്ഥ. എന്തൊരു വിധിവൈപരീത്യം!!

ബദർ ദിനവും ആണ്ട് നേർച്ചയും

ബദ്‌റിൽ ശുഹദാക്കളായവർ കാണിച്ചു തന്ന പാന്ഥാവിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നതിന് പകരം നബി(ﷺ)യോ സ്വഹാബിമാരോ ഉത്തമനൂറ്റാണ്ടുകാരോ കാണിച്ചു തരാത്ത ബദ്‌രീങ്ങളുടെ പേരിലുള്ള ആണ്ട് നേർച്ചയും ബദർദിന പരിപാടികളും തകർത്താഘോഷിക്കുന്നതിലാണ് പുരോഹിത വർഗ്ഗത്തിന് താൽപര്യം. പ്രവാചക(ﷺ)ന്റെ മാതൃകയിലില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും അകന്നു നിൽക്കുക എന്നതാണ് ബദ്‌രീങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ മാതൃക എന്നതു ഇക്കൂട്ടർ വിസ്മരിക്കുന്നു.

ബദ്‌രീങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിയിച്ച സത്യമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ പ്രയാണം നടത്തുവാൻ സർവ്വശക്തൻ നമുക്ക് തൗഫീഖ് പ്രദാനം ചെയ്യുമാറാകട്ടെ. ആമീൻ.